

Arrest

nr. 237 138 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, dient op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten Transitcentrum 127bis, nadat hij op 24 oktober 2020 in België was aangekomen, in het bezit van een vervalst Zweeds paspoort.

1.2. Op 21 april 2020 wordt verzoeker gehoord via videoconferentie door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 20 mei 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 september 1987. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine afkomstig uit Karbala. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

In 2015 verliet u Irak voor de eerste keer, nadat u in de problemen kwam omdat u Moqtada al Sadr beledigd had. Op 15 oktober 2015 diende u in Zweden een verzoek tot internationale bescherming in. Uw verzoek werd afgewezen op 10 mei 2017, uw beroep op deze beslissing werd afgewezen op 23 november 2017. Op 20 februari 2018 werd u vanuit Zweden gerepatrieerd naar Irak.

Bij terugkeer naar Irak werd u gearresteerd en verschillende maanden opgesloten. U werd ondervraagd door een religieus man en ervan beschuldigd een misdrijf gepleegd te hebben en gecollaboreerd te hebben met de Amerikanen. In de gevangenis werd u beledigd en geslagen. Na bijna een jaar in gevangenschap betaalde uw moeder 10000 dollar losgeld en kwam u vrij. Nadien kwam u niet meer in aanraking met de ontvoerders.

Vervolgens ging u opnieuw aan de slag als boekhouder, in een hotel. Op 1 september 2019 sloot u zich aan bij betogingen tegen het regime op straat in Karbala. U kwam het bestaan van deze betogingen te weten via een aankondiging op televisie. U groeide snel uit tot een van de organisatoren van de protestbeweging. U verdeelde flyers en speelde de rol van Moqtada al Sadr en Qais Khazali tijdens een toneeltje op straat.

Begin oktober werden de betogingen in Karbala aangevallen door gewapende mannen, in militaire uniformen en burgerkledij. Er vielen verschillende slachtoffers en u besloot te vluchten naar Bagdad. Op aanraden van een vriend in Bagdad vernietigde u alle materiaal dat u verband zou kunnen brengen met de protesten. U slaagde erin de controlepost aan de rand van Bagdad te passeren en verbleef tot uw vertrek naar Europa bij uw vriend. Enkele dagen na uw vlucht uit Karbala, kregen uw zus en uw moeder bezoek van gewapende militieleden. Ze vroegen waar u was en beschuldigden u ervan hun leiders beledigd te hebben. Uw moeder en uw zus werden beledigd en geslagen.

Uw vriend in Bagdad hielp u een visum van korte duur voor Griekenland te verkrijgen. Dit duurde een tweetal weken. Eind oktober 2019 verliet u Irak. Op 24 februari 2020 kwam u België binnen, in het bezit van een vervalst Zweeds paspoort. Op 9 maart 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw Iraaks paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak het slachtoffer te worden van de milities, omwille van uw rol in de betogingen van oktober 2019. U vreest valselyk ter dood veroordeeld te worden of ontvoerd en vermoord te worden (CGVS, p.13). Daarnaast verklaart u dat u in 2018 ontvoerd en gefolterd werd door de milities (CGVS, p.14).

U verklaarde een van de organisatoren van de betogingen in Karbala in oktober 2019 te zijn. U zou lezingen georganiseerd hebben, flyers verdeeld en de rol van Moqtada al Sadr gespeeld hebben in een straattoneel (CGVS, p.9). Van iemand die zichzelf een belangrijke rol toeschrijft in dergelijke betogingen en universitair geschoold is, mag een bepaald niveau van feitelijke kennis verwacht worden. U wist echter niet op welke dag de betogers in Karbala aangevallen werden (CGVS, p.13).

Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, werd er tussen 9 en 24 oktober 2019 niet betoogd vanwege de religieuze feestdag al Arba'in (Atlantic Council). Zowel in Karbala als in Bagdad, waar u op dat moment verbleef, werden de betogingen tijdelijk stopgezet. U was hiervan niet op de hoogte en maakte niet aannemelijk waarom u dit niet wist, ondanks uw belangrijke rol in de protesten (CGVS, p.13). U bent evenmin goed op de hoogte van het verdere verloop van de protesten in Irak sinds uw vertrek.

Verder beweerde u dat u op 1 september 2019 begon met betogen, u wist deze datum omdat het uw verjaardag was en u taart verdeelde op de betoging (CGVS, p.12). Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, begonnen de protesten in Irak, zowel in Bagdad als in Karbala, pas op 1 oktober 2019 (UNAMI, Human Rights Watch). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaart u opnieuw dat de protesten in Karbala op 1 september 2019 begonnen (CGVS, p.12). U brengt geen elementen aan om uw bewering te staven. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er al vanaf 1 september 2019 grootschalige betogingen in Karbala plaatsvonden. Het dus niet geloofwaardig dat u één of anderhalve maand lang betoogde, zoals u verklaarde (CGVS, p.12). Begin oktober verliet u immers Karbala en vluchtte u naar uw vriend in Bagdad.

Daarnaast slaagt u er niet in uw rol in de betogingen helder en eenduidig weer te geven. Uw verklaringen over uw activiteiten tijdens de protesten zijn vaag en bestaan uit algemeenheden. U vermeldde flyers gedrukt te hebben, flyers verdeeld te hebben en lezingen georganiseerd te hebben voor dichters zonder hierover enig detail aan te brengen (CGVS, p.8). Wat betreft de activiteit die het meest prominent voorkomt in uw relaas, het toneelspelen tijdens de betogingen, zijn uw verklaringen niet consistent. U slaagde u er niet in een helder onderscheid te maken tussen Moqtada al Sadr en Qais Khazali (CGVS, p.11). Aanvankelijk zegt u de rol van Moqtada al Sadr gespeeld te hebben, en verwees u uitdrukkelijk naar het typerende hoofddeksel van al Sadr (CGVS, p.9). Later verklaarde u dat, enkele dagen na uw vertrek uit Karbala, mensen van Qais Khazali uw zus bedreigden maar haar wel een filmpje toonden over uw toneel als Moqtada al Sadr. Wanneer u gevraagd werd dit te verduidelijken, verklaarde u op de ene dag Moqtada al Sadr gespeeld te hebben en op de andere dag Qais Khazali (CGVS, p.11), in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen. Uiteindelijk stelde u, ook weer in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, niet te weten of het de mensen van Moqtada al Sadr, dan wel Qais Khazali waren. Uw zus kon dat immers moeilijk weten. Dit is niet ernstig. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij doorheen het persoonlijk onderhoud consistente en eenduidige verklaringen aflegt met betrekking tot de kernelementen van zijn relaas. Dat u hier niet in slaagt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt dat uw rol in de betogingen zou kunnen staven. U verklaarde dat u over een groot aantal documenten beschikte, maar deze vernietigde voor u naar Bagdad ging. Deze verklaring overtuigt niet. U verklaarde dat er waarschijnlijk video's van uw vrienden online staan (CGVS, p.5). Ook zouden er verschillende tv-zenders uw toneel over Sadr gefilmd hebben (CGVS, p.9) en zouden er beelden van dit toneel op youtube staan. Tenslotte mag aangenomen worden dat, indien u een van de organisatoren van de betogingen was, u over de nodige contacten in de protestbeweging beschikt die u van documenten zouden kunnen voorzien. U slaagt er echter niet in enig document voor te leggen dat uw betrokkenheid bij de betogingen staakt.

Uw gebrekkige kennis over de protesten die op 1 oktober 2019 begonnen in Irak, de tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas, en het ontbreken van documenten die uw relaas staven doen in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u actief was in de protestbeweging in Karbala, of dat u een van organisatoren ervan was. Hieruit volgt dat het evenmin aannemelijk is dat uw moeder en uw zus enkele dagen na uw vertrek naar Bagdad beledigd en geslagen werden door militieleden die naar u op zoek geweest zouden zijn omwille van uw activiteiten op de betogingen.

Het CGVS erkent dat de Iraakse autoriteiten met buitensporig geweld gereageerd hebben op de betogingen in Irak die op 1 oktober 2019 begonnen. U vreest omwille van uw rol in deze betogingen vervolgd te worden. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat u betrokken was bij deze betogingen. Bijgevolg moet er vastgesteld worden dat de vrees die u inroept niet geloofwaardig is.

Ten tweede verklaarde u dat u bij uw terugkeer naar Irak opgesloten en gefolterd werd. De aanleiding hiervoor zou zijn dat de milities te weten waren gekomen dat u weer in het land was. Omdat u drie jaar eerder Moqtada al Sadr beledigd had, pakten ze u opnieuw op.

Uw moeder betaalde losgeld, waarna u vrijgelaten werd. Na uw vrijlating kwam u niet meer in aanraking met de ontvoerders (CGVS, p.15). In Zweden verklaarde u dat u Irak ontvlucht was omwille van uw vrees voor het Mahdi-leger, dat opgericht werd door Moqtada al Sadr. De Zweedse autoriteiten beschouwden uw vrees als niet geloofwaardig, omwille van uw vage, weinig gedetailleerde en tegenstrijdige verklaringen tijdens het onderzoek (VOI Zweden, p.5-7). U slaagt er niet in aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Irak opnieuw vervolgd werd vanwege uw beledigingen tegen al Sadr. U maakt niet duidelijk hoe lang u opgesloten was of wanneer u opgepakt werd. Daarnaast slaagt u er ook niet op een coherente manier te verklaren wat de reden van uw arrestatie was. U verklaart achtereenvolgens dat u opgepakt werd doordat u uw rechten opeiste, een misdrijf gepleegd had, collaboreerde met de Amerikanen en vuile woorden over een heilig man gezegd had (CGVS, p.14-15). Uw verklaringen zijn vaag, algemeen en weinig doorleefd. U slaagt er niet in de dagelijkse routine te beschrijven tijdens uw opsluiting. U komt niet verder dan dat het heel pijnlijk was en u dagelijks gemarteld werd. U slaagt er niet aannemelijk te maken dat u na terugkeer in Irak opgepakt en gefolterd werd omwille van de gebeurtenissen waardoor u Irak in 2015 ontvluchtte.

Uit bovenstaande volgt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees tot vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het document dat u voorlegt kan voormelde conclusies niet wijzigen. De kopie van uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en afkomst uit Irak, dewelke niet betwist wordt door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geviséerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geviséerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), schending van artikelen 62 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst vooreerst op het feit dat de wet van 29 juli 1991 vereist dat de motivering van de beslissing moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk. Hij doet gelden dat *“het CGVS meent enerzijds in de bestreden beslissing dat verzoeker geen informatie kon geven over de algemene veiligheidssituatie in Irak en anderzijds werd tijdens het gehoor d.d. 21 april 2020 verschillende keren aan verzoeker medegedeeld geen informatie te geven over de algemene situatie in Irak en zich te beperken tot zijn persoonlijke ervaring”*. Hij citeert de desbetreffende paragraaf van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij niet op de hoogte was van het feit dat zowel in Karbala als in Bagdad, waar hij op dat moment verbleef, de betogingen tijdelijk werden stopgezet. Hij wijst er op dat tijdens het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk werd gezegd dat verzoeker meer data moest verwerken in zijn verklaringen en meer over zijn persoonlijke ervaringen, niet over het algemene karakter van de protestbeweging (en verwijst naar pagina 9 van de notities persoonlijk onderhoud CGVS van 21 april 2020). Hij stelt dat, gelet op deze opmerkingen van de protection officer, hij zich beperkt heeft tot zijn persoonlijke ervaring en dat hij *“helemaal niet heeft deelgenomen aan de protesten in Bagdad en kon dus helemaal geen persoonlijke ervaring meedelen”*. Wat betreft het feit dat hij niet kon vertellen over het feit dat tussen 9 en 24 oktober 2019 niet werd betoogd, stelt verzoeker dat hij dit niet kon meedelen, omdat hij op dat ogenblik al niet meer deelnam aan protesten. Hij stelt dat *“hij heeft zeer duidelijk medegedeeld dat hij met protesten begon begin september 2019 en dit tot zijn vlucht van Karbala naar Bagdad”* en citeert zijn verklaringen dienaangaande tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verder stelt verzoeker dat het CGVS onterecht meent dat de protesten overal in Irak precies op 1 oktober 2019 begonnen waren. Hij voert aan dat uit nieuwsberichten geenszins blijkt dat de protesten precies op 1 oktober 2019 zijn begonnen en citeert stuk 3 bij het verzoekschrift (Nieuwsartikel VRT NWS van 3 oktober 2019).

Hij stelt dat daaruit duidelijk kan afgeleid worden dat *“sinds dinsdag, zijnde 1 oktober 2020 ‘elke dag’ werd betoogd”* en dat hieruit dus *“geenszins kan worden afgeleid dat voor 1 oktober 2020 helemaal niet werd betoogd”*. Hij wijst vervolgens ook op een artikel op Al Jazeera op 5 september 2019 waarin gesteld wordt *“Thousands of university graduates in oil-rich Iraq are protesting outside government ministries in Baghdad, demanding jobs”* en citeert vervolgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS, pagina 12). Hij stelt verder dat de protesten door internationale nieuwsberichtgevingen enkel worden gepubliceerd *“wanneer deze protesten enige ernst en grootheid vertonen. De kleinschalige protesten krijgen niet eens (internationale) media aandacht”*. Hij stelt dan ook dat zijn verklaringen niet als ongeloofwaardig kunnen worden afgedaan omdat er aan elk groot protest veel kleinere protesten vooraf zijn gegaan; dat hij duidelijk verklaarde dat elke dag meer en meer mensen op straat kwamen en dat *“de grote protesten begonnen wellicht eind september - begin oktober 2019, doch kan daaruit geenszins worden afgeleid dat voordien helemaal niet werd betoogd”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in slaagt zijn rol in de betogingen helder en eenduidig weer te geven, stelt verzoeker dat *“er zeer bewust een verkeerde conclusie werd getrokken uit de verklaringen van verzoeker”*. Hij stelt dat deze conclusie niet kan worden afgeleid uit de verklaringen van verzoeker en citeert passages op pagina's 8 en 9 en 11 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat hij terecht heeft meegedeeld tijdens het gehoor dat Khazali en Sadr van dezelfde strekking afkomstig en *“Zo was Khazali oorspronkelijk een student van Sadr. Ze staan beide voor dezelfde ideologie en zijn extremisten. Dit blijkt ook duidelijk uit het hiernavolgende wetenschappelijke artikel van Institute for the Study of War van Military Analysis and Education for Civilian Leaders (stuk)”*, waarna de eerste drie paragrafen van de sectie met als titel *“The Khazali Special Groups Network”* worden geciteerd. Verzoeker stelt dat er niet echt een verschil is tussen beide leiders en dat beide leiders twee milities trachten op te richten om hun macht uit te breiden en dat het CGVS geen stavingstuk bijbrengt om aan te tonen dat er wel een verschil is tussen Sadr en Khazali. Verzoeker stelt verder dat het CGVS meent dat *“de rol van Sadr m.b.t. oktober revolutie 2019 omstreden zou zijn. Dit wordt verder niet aangetoond middels een stavingstuk. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, blijkt uit de nieuwsartikelen dat Sadr zoals Khazali wel degelijk geweld heeft gebruikt tegen de betogers”* en citeert vervolgens het nieuwsartikel van New Arab van 13 februari 2020 (<https://english.alaraby.co.uk/english/comment/2020/2/13/sadrs-attack-on-protests-brings-out-his-true-colours>).

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd om zijn asielrelaas te staven, stelt verzoeker dat hij *“uiteraard alle bewijsstukken in zijn GSM heeft vernietigd om naar Bagdad te kunnen vluchten. Verzoeker moest deze bewijzen vernietigen, omdat hij voor zijn leven vreesde en hij trouwens ook door zijn vriend werd verwittigd dat de GSM's van de passanten door de milities worden gecontroleerd. Deze bewijsstukken kon hij ook niet in bewaring geven aan iemand, aangezien nu eenmaal niemand zulke zaken wenst te bewaren. Dit is ook logisch, gelet op het geweld in Irak dat tegenwoordig wordt uitgeoefend tegen de betogers. Verzoeker heeft helaas geen kopie van zijn Griekse visum kunnen neerleggen, omdat momenteel niet evident is om iemand te bereiken om hiervoor het nodige te doen. Verzoeker heeft dit wel aangehaald en dienaangaande voldoende informatie verstrekt aan het CGVS, zodat het CGVS dienaangaande een bewijs kon bekomen van de Griekse overheidsinstantie. Gelet op het feit dat zowel Griekenland als België Europese lidstaten zijn kan redelijkerwijze verwacht worden dat het CGVS als Belgische overheidsinstantie dit bewijs zelf zou kunnen bekomen.”* Hij voert aan dat het CGVS de nodige onderzoeksdaden moest stellen om dit te verifiëren en verwijst in dit verband naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en HvJ, 22 november 2012 MM v. Ireland, C-277/11.

Hij stelt dat hij dienaangaande voldoende informatie gegeven heeft en dat het CGVS het asielrelaas van verzoekster *“kon nagaan door de Griekse overheid te contacteren om te informeren of ze aan verzoeker een visum hebben verstrekt. Verder, dient te worden opgemerkt dat het principe van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar er uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing geen grondslag vindt in de verklaringen van verzoeker. Uit de nieuwsartikelen blijkt derhalve duidelijk dat het geweld in de regio waarvan verzoeker afkomstig is, is toegenomen (zie stukken 7 en 8). Uit het voorgaande kan ook worden vastgesteld dat het geweld in de regio willekeurig is, daar de betogers zonder duidelijk bewijs worden vermoord”*.

Hij besluit zijn betoog door te stellen dat *“uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de daadwerkelijke verklaring van verzoeker en de veiligheidssituatie in Irak. Zodoende, schendt deze beslissing artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing d.d. 25.05.2020;
2. Pro deo aanstelling;
3. Nieuwsartikel van VRT Nws d.d. 3 oktober 2019;
4. Nieuwsartikel van Aljazeera d.d. 5 september 2019;

5. Wetenschappelijk artikel van Institute for the Study of War van Military Analysis and Education for Civilian Leaders d.d. 13 januari 2008;
6. Nieuwsartikel van The New Arab d.d. 13 februari 2020;
7. Nieuwsartikel van Amnesty International m.b.t. veiligheidssituatie van Karbala d.d. 29.10.2019;
8. Nieuwsartikel van Radio Free Europe Radio Liberty d.d. 4 november 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale

bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Voorafgaande opmerking

Zoals hoger vermeld, heeft de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. In het verzoekschrift wordt evenwel gesteld dat het verzoek ertoe strekt de schorsing en nietigverklaring te bekomen van de bestreden beslissing conform artikel 39/82. De Raad beschouwt dit als een materiële vergissing, nu het verzoekschrift inhoudelijk ingaat op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, de schending inroept van onder meer artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt, in de uiteenzetting van verzoekers belang, dat het CGVS onterecht de mening is toegedaan dat de feiten niet aan te merken zijn als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Het beroep zal dan ook beoordeeld worden in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Verzoekers vluchtmotieven en zijn verklaringen kunnen als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen heeft verzoeker de Iraakse nationaliteit en is hij Sjiiet van Arabische origine. Hij ontvluchtte Irak een eerste keer in 2015 nadat hij Sadr had beledigd in het openbaar en diende een verzoek om internationale bescherming in Zweden in, dat werd geweigerd. Nadat hij in 2018 naar Zweden was gerepatriëerd werd hij gearresteerd en verschillende maanden opgesloten en gemarteld. Na ongeveer een jaar verkocht zijn moeder een huis en betaalde 10.000 dollar losgeld aan de ontvoerders, waarna hij vrijkwam. Hij ging terug aan de slag als boekhouder in een hotel en nam op 1 september 2019 deel aan betogingen tegen het regime in Karbala. Hij groeide al snel uit tot een van de organisatoren van het protest, verdeelde flyers en speelde tijdens betogingen de rol van Moqtada al Sadr en Qais Khazali in een toneeltje. Begin oktober 2019 werden de betogingen in Karbala aangevallen door gewapende mannen, zowel in militaire uniformen als in burgerkledij. Er vielen vele slachtoffers, waaronder vrienden van verzoeker en hij besloot te vluchten naar Bagdad met de hulp van een vriend die hem aanraadde om alle foto en video materiaal dat hem in verband zou kunnen brengen met de protesten te vernietigen, wat hij ook deed. Hij slaagde er in voorbij de controle post aan de rand van Bagdad te komen en bleef bij zijn vriend in Bagdad tot zijn vertrek uit Bagdad eind oktober 2019 die hem aan een visum voor korte duur voor Griekenland hielp. Enkele dagen na zijn vertrek uit Karbala werden verzoekers zus en moeder thuis beledigd en geslagen, ze beschuldigden verzoeker ervan hun leiders te hebben beledigd en vroegen waar verzoeker was. Eind oktober 2019 verliet verzoeker Irak en ging naar Zweden. Daar hielp een Iraakse vriend hem aan een vals Zweeds paspoort en nam deze vriend het Iraakse paspoort van verzoeker mee naar Bagdad. Verzoeker verliet Zweden uiteindelijk op 24 februari 2020 met het vervalste Zweedse paspoort met de bedoeling naar Londen te gaan.

2.5.3. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn verzoek bij het CGVS enkel een kopie neer van zijn Iraaks paspoort. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit document betrekking heeft op zijn identiteit en afkomst uit Irak en dat deze niet betwist wordt door het CGVS. De Raad ziet in deze stand van de procedure geen reden om de nationaliteit en identiteit van verzoeker te betwisten. Het louter voorleggen van een kopie van een paspoort is niet voldoende om de waarachtigheid van de beweerde vervolgingsfeiten en de gegrondheid van de vrees voor vervolging vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de kern van zijn vluchtrelaas, in het licht van de informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.5.4. Na lezing van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen zoals weergegeven in de gehoorverslagen en de door partijen bijgebrachte landeninformatie, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De kern van verzoekers verzoek om internationale bescherming betreft zijn vrees het slachtoffer te worden van de milities omdat hij mede-organisator van de betogingen in Karbala was en hij tijdens betogingen toneeltjes opvoerde waar hij zowel Moqtada al Sadr als Qais Khazali speelde en hen bekritiseerde en het feit dat hij in 2018 gearresteerd, ontvoerd en gefolterd werd door de milities.

Wat betreft verzoekers verklaringen omtrent zijn rol en deelname aan de betogingen, wordt hieraan geen geloof gehecht in de bestreden beslissing omdat hij (i) niet wist op welke dag de betogers in Karbala aangevallen werden, noch dat tussen 9 en 24 oktober 2019 niet betoogd werd omwille van een religieuze feestdag; (ii) hij beweert dat hij op 1 september 2019 begon met betogen, terwijl volgens informatie van het CGVS blijkt dat de protesten in Irak, zowel in Bagdad als in Karbala, pas begonnen op 1 oktober 2019 en hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er vanaf 1 september 2019 grootschalige betogingen plaatsvonden in Karbala; (iii) hij er niet in slaagt zijn rol in de betogingen

helder en eenduidig weer te geven; (iv) hij geen enkel document voorlegt dat zijn rol in de betogingen zou kunnen staven.

De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een van de organisatoren van de betogingen in Karbala was in oktober 2019. Zo stelt verzoeker dat hij een van de organisatoren van de betogingen was, maar blijft hij vaag over wat hij precies deed op organisatorisch vlak en hoe hij bij de betogingen betrokken was geraakt. Hij verklaart dat hij ongeveer gedurende anderhalve maand sinds 1 september deelnam aan betogingen maar dat hij van de betogingen op de hoogte geraakte nadat het aangekondigd werd op de televisie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Zijn verklaring dat hij een van de organisatoren werd nadat het begonnen was overtuigt niet, zeker nu hij gedurende relatief korte periode aan de betogingen deelnam en, zoals hieronder besproken, hij niet aannemelijk maakt dat er grootschalige manifestaties plaatsvonden in Karbala voor 1 oktober 2019. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker niet kan zeggen op welke dag hij tijdens de betoging volgens zijn verklaringen werd aangevallen en dat hij niet wist dat er geen betogingen plaatsvonden tussen 9 oktober en 24 oktober 2019 omwille van een religieuze feestdag. Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij in het administratief dossier, blijkt dat de betogingen op 8 oktober 2019 opgehouden zijn ter voorbereiding van Arba'een, de herinnering van de dood van Imam Hussein en werden verwacht opnieuw te beginnen na 25 oktober 2019 (AD, stuk 7, landeninformatie, Atlantic Council, *"Protests in Iraq may unseat the government"*, p. 3-4). De door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde berichten van Amnesty International en Radio Free Europe Liberty bevestigen dat de protesten herbegonnen op 24 oktober 2019 (zie Amnesty International, *"Iraq: Horrific scenes as security forces resort to lethal force to disperse Karbala protests"*, 29.10.2019 en Radio Free Europe Radio Liberty, *"Security Forces Shoot At Badhdad Protesers, Several Killed in Karbala"*, 4 november 2019).

Gevraagd of de betogingen heel oktober zijn doorgegaan, verklaart verzoeker dat hij toen gevlucht was maar denkt dat dit wel het geval was en dat hij op televisie zag hoe de mensen werden beschoten en gevraagd of de religieuze feestdag Al Arba'in daar niets mee te maken heeft stelt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij er toen niet meer was (notities, p. 13). Ook in het verzoekschrift beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen hierover. De Raad is van oordeel dat het weinig geloofwaardig is dat hij, indien hij daadwerkelijk een van de organisatoren was, de situatie niet verder zou hebben opgevolgd na zijn vertrek met zijn mede-organisatoren of andere deelnemers aan de betogingen en dat hij niet op de hoogte was van de invloed van de religieuze feestdag Al Arba'in op de betogingen, zeker nu hij, steeds volgens zijn eigen verklaringen, pas eind oktober 2019 uit Irak vertrokken is (notities, p. 7). Verzoeker brengt ook geen informatie aan waaruit zou blijken dat de informatie waarop de bestreden beslissing op dit punt gebaseerd is, niet correct zou zijn. Waar verzoeker opwerpt dat het CGVS verzoeker verwijt dat hij geen informatie kon geven over de algemene situatie, terwijl de protection officer hem meedeelde dat hij geen informatie moest geven over de algemene situatie in Irak, stelt de Raad vast dat de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud stelde op de hoogte te zijn van de politieke situatie in Irak, maar dat dit een reactie was op verzoekers stelling dat hij het *"globaal beeld moet vertalen om mijn verhaal duidelijk te kunnen maken"* (notities, p. 9). Overigens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat de protection officer verzoeker zou opgedragen hebben geen informatie te geven over de algemene informatie in Irak, maar wel dat hij hem aanmaande meer te vertellen *"over uw persoonlijke ervaringen, niet over het algemene karakter van de protestbeweging"* (notities, p. 9). Uit de context waarin deze opmerking werd gemaakt, blijkt duidelijk dat verzoeker werd aangespoord meer details over zijn persoonlijk ervaringen tijdens de protesten te vertellen. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet wist wanneer de betogers werden aangevallen en dat de betogingen onderbroken werden is overigens zo nauw verbonden met verzoekers persoonlijke vluchtrelaas dat dergelijke informatie bezwaarlijk als louter *"algemene informatie over de situatie in Irak"* kan worden bestempeld. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat dit motief in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat de betogingen op 1 september 2019 zijn begonnen in Karbala. De door de commissaris-generaal geciteerde bronnen bevestigen evenwel dat de demonstraties begonnen op 1 oktober 2019 in Bagdad en verschillende provincies in Centraal en Zuid-Irak, waaronder ook Karbala (AD, stuk 7, UNAMI, *"Human Rights Special Report. Demonstrations in Iraq, 1-9 October 2019"*, p. 3-4 en Human Rights Watch, *"Iraq: Lethal Force Used Against Protesters"*, October 10, 2019). Het door verzoeker geciteerde artikel op VRT NWS over het protest in Irak van 3 oktober 2019 vermeldt dat *"de meest recente golf brak uit op dinsdag 1 oktober"* en dat *"sinds dinsdag elke dag betoogd wordt in de Iraakse hoofdstad Bagdad en in de grote steden in het sjiitische zuiden in het land"*.

Voor zover verzoeker uit deze laatste zin afleidt dat hieruit niet kan afgeleid worden dat er voor 1 oktober niet werd betoogd, in de zin dat er vanaf 1 oktober elke dag werd betoogd en dat het daarvoor minder frequent was, kan de Raad dit niet bijtreden. In een andere paragraaf van dit artikel wordt weliswaar gesteld dat er sinds 2015 regelmatig protesten uitbraken, maar de interpretatie die verzoeker geeft aan de geciteerde zin is enkel gebaseerd op de eigen markering door verzoeker van de woorden elke dag, terwijl uit de rest van het artikel blijkt dat de zin wel degelijk slaat op het feit dat de meest recente golf protesten begon op 1 oktober. Het andere door verzoeker geciteerde artikel van Al Jazeera van 5 september 2019 vermeldt weliswaar dat duizenden universitaires protesteren voor regeringsgebouwen in Bagdad, maar maakt geen melding van het feit dat deze gewelddadig zouden zijn beantwoord door de regering of milities; noch van het feit dat er massale protesten zouden zijn geweest in september 2019 in Karbala, zoals verzoeker nochtans uitdrukkelijk beweert tijdens het persoonlijk onderhoud (notities, p. 12). Verder blijkt uit het hoger geciteerde artikel van Atlantic Council dat het feit dat de regering van Abdul-Mahdi op 1 oktober 2019 1 jaar aan de macht was de aanleiding was van de protesten die op die dag startten en met buitenproportioneel beantwoord werden (Atlantic Council, p. 2). Zo het niet uitgesloten is dat er protesten hebben plaatsgevonden voor 1 oktober 2019, stelt de Raad vast dat verzoeker in elk geval niet aantoonde dat er grootschalige manifestaties plaatsvonden in Karbala in september 2019, noch dat zij met geweld werden beantwoord. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt *“Het is dus niet geloofwaardig dat u één of anderhalve maand lang betoogde, zoals u verklaarde (CGVS, p.12). Begin oktober verliet u immers Karbala en vluchtte u naar uw vriend in Bagdad”*. Waar verzoeker nog aanvoert dat aan elk grootprotest veel kleinere protesten zijn voorafgegaan en dat enkel de *“protesten die enige ernst en grootheid vertonen”* door de internationale media worden opgepikt en gerapporteerd, stelt de Raad vast dat hij daarmee zelf lijkt aan te geven dat de protesten die in september volgens hem hebben plaatsgevonden en waaraan hijzelf zou hebben deelgenomen veel kleinschaliger waren en minder ernstig, wat in strijd is met zijn eigen verklaringen volgens de welke de protesten waaraan hij deelnam door *“duizenden”* werden bijgewoond (notities, p. 12).

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten tijdens de betogingen vaag zijn; dat hij geen helder onderscheid weet te maken tussen Moqtada al Sadr en Qais Khazali en dat zijn verklaringen over de bedreigingen aan het adres van zijn zus die verband houden met het feit dat hij toneel heeft gespeeld en daarbij de rol van beide leiders vertolkte, niet consistent zijn; stelt verzoeker dat er hieromtrent een bewust verkeerde conclusie werd getrokken uit de verklaringen van de verzoeker, nu uit de door verzoeker geciteerde landeninformatie zou blijken dat beiden van dezelfde strekking zijn en er dus niet echt een verschil is tussen beide. De Raad stelt vast dat, waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat beide leiders twee milities trachten op te richten om hun macht uit te breiden, dit in de bestreden beslissing niet betwist wordt maar dat voornamelijk de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het toneel dat hij speelde tijdens de betogingen en de bedreigingen van zijn zus aan verzoeker worden verweten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat deze vaststellingen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat deze niet weerlegd worden in het verzoekschrift nu verzoeker de vastgestelde inconsistenties met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van zijn zus ongemoeid laat en zich wat zijn verklaring over het toneel betreft in het verzoekschrift beperkt tot het louter letterlijk citeren van zijn eerdere verklaring hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, zonder *in concreto* aan te geven waaruit zou blijken dat hieruit bewust verkeerde conclusies zouden zijn getrokken.

Waar verzoeker verklaart na zijn terugkeer uit Zweden in 2018 in Irak gearresteerd te zijn geweest, gedurende ongeveer een jaar gevangen te zijn gehouden en gemarteld te zijn geweest en na het betalen van losgeld door zijn moeder weer te zijn vrijgelaten, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Ten tweede verklaarde u dat u bij uw terugkeer naar Irak opgesloten en gefolterd werd. De aanleiding hiervoor zou zijn dat de milities te weten waren gekomen dat u weer in het land was. Omdat u drie jaar eerder Moqtada al Sadr beledigd had, pakten ze u opnieuw op. Uw moeder betaalde losgeld, waarna u vrijgelaten werd. Na uw vrijlating kwam u niet meer in aanraking met de ontvoerders (CGVS, p.15). In Zweden verklaarde u dat u Irak ontvlucht was omwille van uw vrees voor het Mahdi-leger, dat opgericht werd door Moqtada al Sadr. De Zweedse autoriteiten beschouwden uw vrees als niet geloofwaardig, omwille van uw vage, weinig gedetailleerde en tegenstrijdige verklaringen tijdens het onderzoek (VOI Zweden, p.5-7). U slaagt er niet in aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Irak opnieuw vervolgd werd vanwege uw beledigingen tegen al Sadr. U maakt niet duidelijk hoe lang u opgesloten was of wanneer u opgepakt werd. Daarnaast slaagt u er ook niet op een coherente manier te verklaren wat de reden van uw arrestatie was. U verklaart achtereenvolgens dat u opgepakt werd doordat u uw rechten opeiste, een misdrijf gepleegd had, collaboreerde met de Amerikanen en vuile woorden over een heilig man gezegd had (CGVS, p.14-15). Uw verklaringen zijn vaag, algemeen en weinig doorleefd.*

U slaagt er niet in de dagelijkse routine te beschrijven tijdens uw opsluiting. U komt niet verder dan dat het heel pijnlijk was en u dagelijks gemarteld werd. U slaagt er niet aannemelijk te maken dat u na terugkeer in Irak opgepakt en gefolterd werd omwille van de gebeurtenissen waardoor u Irak in 2015 ontvluchtte". De Raad stelt vast dat verzoeker dit onderdeel van de motivering niet betwist en dat de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen hieromtrent pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt deze vaststelling over.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen documenten bijbrengt die zijn verklaringen over zijn deelname aan en rol in de organisatie van de protesten kunnen staven. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij veel filmpjes op zijn GSM had opgenomen maar dat zijn vriend in Bagdad hem zei dat hij die moest vernietigen voor hij naar Bagdad kwam, omdat dit een risico was (notities, p. 9) en te denken dat video's die zijn vrienden hebben gefilmd en waarop hij te zien is online staan (notities, p. 9). Verzoeker werd er op gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij video's die online zouden staan en rechtstreeks verband houden met zijn relaas kon doorsturen (notities, p. 5). De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen dergelijk materiaal bevat en dat noch bij het verzoekschrift, noch ter terechtzitting bewijzen van zijn deelname aan protesten in Karbala worden neergelegd. Zijn loutere verklaring dat hij niet langer in contact staat met zijn vrienden en activisten en het niemand kan vragen (notities, p. 5), overtuigt niet. Zo uit het niet voorhanden zijn van online videomateriaal niet noodzakelijk de conclusie kan getrokken worden dat hij niet aanwezig was op betogingen, relativeert dit in elk geval de beweerdte vrees voor vervolging en het feit dat hij in de negatieve aandacht zou staan van het regime of milities bij terugkeer. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot het vernietigen van het materiaal op zijn GSM en dus de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover niet weerlegt.

Waar verzoeker stelt dat hij geen kopie van zijn Grieks visum heeft kunnen neerleggen maar dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat het CGVS dit en zijn asielrelaas zou kunnen verifiëren bij de Griekse overheid en dit onderdeel is van de samenwerkingsplicht op basis van de artikel van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie; stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat op basis van het visum de overname van verzoeker aan Griekenland werd gevraagd in het kader van de Dublin procedure, maar dat deze werd geweigerd door Griekenland (AD, stuk 5, brief Dublin Unit Griekenland dd. 2/04/2020). Verder blijkt uit de bestreden beslissing niet dat betwist wordt dat verzoeker een Grieks visum kon bekomen en ook niet dat dit in overweging werd genomen bij de vaststelling dat verzoeker geen documenten kan voorleggen met betrekking tot zijn rol bij de betogingen. De Raad ziet ook niet in hoe het al dan niet voorleggen van een Grieks visum zijn deelname aan en rol in betogingen in Karbala zou kunnen aantonen, noch hoe het CGVS het asielrelaas van verzoekster zou kunnen nagaan door de Griekse overheid te contacteren, nu uit zijn verklaringen ook nog blijkt dat hij nooit in Griekenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (AD, stuk 5, Verklaring DVZ, vraag 33).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst moet aantonen dat hij een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Irak.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU (*ibid*, punt 35), zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, is in punt 2.5. van dit arrest vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Voor zover verzoeker zich baseert op dezelfde elementen om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Irak in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, volstaat de Raad met te verwijzen naar de hierboven gemaakte vaststellingen dat verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is en dat hij niet aannemelijk maakt omwille van deze feiten gevisieerd te zullen worden in geval van terugkeer.

2.6.3. Met betrekking tot de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad er aan dat deze bepaling de omzetting is in de Belgische rechtsorde van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn. In het arrest *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* heeft het HvJ vooreerst benadrukt artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* (GK), arrest van 17 februari 2009, punt 28). Het HvJ heeft in zijn interpretatie van deze bepaling een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar er “zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokkenland of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, arrest van 30 januari 2014, punt 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 28).

Het Hof van Justitie heeft verder ook geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 40).

In casu dient, wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld, hetgeen verzoeker niet betwist.

Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich baseert op de beschikbare landeninformatie waaronder het rapport UNHCR, “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en EASO, “*Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld “dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr.

Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers geïsoleerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”.

Ook blijkt uit de EASO, “Country Guidance note: Iraq” van juni 2019 dat het district Karbala beschouwd wordt als een gebied waar het willekeurig geweld zodanig laag is dat er in het algemeen geen risico is voor een burger om persoonlijk getroffen te worden omwille van willekeurig geweld in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn (EASO, “Country Guidance note: Iraq”, p. 30). De Raad concludeert dan ook, in navolging van de commissaris-generaal, dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Karbala louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat deze analyse niet langer accuraat zou zijn of achterhaald. De loutere verwijzing naar stukken 7 en 8 bij het verzoekschrift en de stelling dat het geweld in de regio van herkomst van verzoeker is toegenomen volstaat niet om bovenstaande analyse onderuit te halen. De Raad stelt vast dat zowel het bericht van Amnesty International als van Radio Free Europe melding maken van betogingen in Karbala in november en oktober 2019 waarbij de autoriteiten geweld hebben gebruikt en er dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Daargelaten het feit dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat dergelijk geweld zich heeft voorgedaan in die periode in Karbala, tonen verzoekers hiermee geenszins aan dat het geweld in Karbala actueel een zodanig hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Karbala louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft de aard van de ‘persoonlijke omstandigheden’ niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4 § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke elementen aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in zijn hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in geval van terugkeer naar Karbala. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

2.7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET